

Verhoging van de pensioenen van gewezen ministers, gewezen staatssecretarissen en gewezen leden van de Tweede Kamer der Staten-Generaal, zomede van de pensioenen van hun weduwen en wezen met een algemene toeslag

VERSLAG

Nr. 4

Algemeen werd instemming betuigd met de grondgedachte van het onderhavige wetsontwerp, zoals deze in de Memorie van Toelichting is uiteengezet. Men was van oordeel, dat een aanpassing van de pensioenen aan de Algemene Ouderdomswet alleen aanvaardbaar is, als tegelijkertijd die pensioenen tot een redelijk niveau — afgestemd op het thans geldende bezoldigingspeil — worden opgetrokken.

Verskillende leden vroegen zich evenwel af, of deze in de Memorie van Toelichting aangegeven gedragslijn in het wetsontwerp wel voldoende tot haar recht is gekomen. Is het gestelde maximum van f 7400 in artikel 5 van het wetsontwerp in overeenstemming met de gedachte van een individuele herberekening der pensioenen? Het stellen van dit maximum betekent immers, dat, vergeleken bij de optrekking van de ambtelijke pensioenen, de z.g. achterstandspercentages slechts gedeeltelijk zijn verwerkt en dat voorts voor de gepensioneerden met weinig dienstjaren de toeslag belangrijk groter kan zijn dan voor hen, die meer voor pensioen geldende dienstjaren hebben. Voor gewezen leden van Gedeputeerde Staten en gewezen wethouders spreekt dit nog sterker, omdat deze pensioenen reeds jarenlang het karakter van ouderdomspensioenen dragen. Is — zo vroegen deze leden — het in artikel 9, lid 2, genoemde percentage wel in overeenstemming met het conjuncturele verloop der bezoldigingen, mede gelet op de percentages, opgenomen in de wet van 20 december 1956 (*Stb.* 617)? Met name voor de veelal lage weduwen- en wezenpensioenen is een optrekking van de pensioenen tot het thans geldende bezoldigingspeil van betekenis.

De hier aan het woord zijnde leden zouden gaarne vernemen, of naar het oordeel van de Regering de bepalingen van dit wetsontwerp ten aanzien van de pensioenen van Kamerleden wel in overeenstemming zijn met artikel 28 van wetsontwerp 4616. Liggen de pensioenaanspraken, in verband met artikel 9 van laatstgenoemd wetsontwerp, niet hoger?

Terecht wordt, aldus deze leden, in de Memorie van Toelichting opgemerkt, dat voor de pensioenen van de leden van de Tweede Kamer geen bijzondere maatregelen behoeven te worden getroffen. Deze pensioenen zijn reeds bij de wet van 1 december 1954 (*Stb.* 548) aangepast. Wat is dan evenwel de bedoeling van artikel 3, eerste lid, sub *b*?

Sommige leden had het bevreemd, dat de considerans rept van de wenselijkheid, de pensioenen van gewezen leden van de Tweede Kamer, zomede de pensioenen van hun weduwen en wezen, aan te passen en dat voorts het intitulé het wetsontwerp aanduidt als strekkende tot verhoging van evenvermelde pensioenen.

Deze leden merkten overigens op, dat het maximum van bedoelde, in 1954 laatstelijk vastgestelde pensioenen f 4800 bedraagt, terwijl 70 pct. van f 7500 tot een maximum van f 5250 zou dienen te leiden. Het wilde deze leden derhalve voorkomen, dat het maximumpensioen, toegekend of toe te kennen aan afgetreden of aftredende leden der Kamer, die ten gunste van de „oude” regeling zullen opteren, thans eveneens op f 5250 ware te stellen.

Vertrouwende, dat de Regering bereid zal zijn het bovenstaande vóór de openbare behandeling van het wetsontwerp schriftelijk te beantwoorden, is de Commissie van Rapporteurs van oordeel, dat die behandeling daarmee voldoende is voorbereid.

Aldus vastgesteld 13 juni 1957.

ROOSJEN
VAN SLEEN
VAN DEN BORN
DE RUITER
VAN DOORN.